

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2025

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht	2
Wabo	3
Waterwet	3
Werkloosheid	4
Bijstand	5
Bestuursrecht overig	7
AVG	7
Nederlanderschap	7
Vreemdelingenrecht	9
Asiel	9
Richtlijnen en verordeningen	13

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2025, 509

MK ABRS, 07-05-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:2049](#)

raad van de gemeente Leidschendam-Voorburg, verweerder.

Awb 6:19 lid 1

BESLUIT VAN RECHTSWEGE. Vaststelling bestemmingsplan. I.c. is naar aanleiding van de uitspraak van de ABRS van 16-08-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:2370](#), met het bestreden besluit het bestemmingsplan opnieuw en gewijzigd vastgesteld. Daarmee is met dit besluit het besluit tot vaststelling van het bestemmingsplan vervangen als bedoeld in artikel 6:19, eerste lid, van Awb. Aangezien het herstelbesluit niet geheel aan de beroepen van [appellanten sub 1], [appellanten sub 2], en [appellant sub 3] tegemoetkomt, hebben die beroepen van rechtswege ook betrekking op dit herstelbesluit. De stichting (appellante sub 4) heeft in haar zienswijze geschreven dat zij zich met het herstelbesluit kan verenigen omdat daarmee geheel is tegemoetgekomen aan haar beroep. Omdat de stichting in de zienswijze op het herstelbesluit heeft gesteld dat zij zich met het herstelbesluit kan verenigen, is geen beroep van rechtswege als bedoeld in artikel 6:19, eerste lid, van de Awb ontstaan.

JnB 2025, 510

ABRS, 07-05-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:2059](#)

college van burgemeester en wethouders van Zeist, verweerder.

Awb 8:113 lid 2

ONTVANKELIJKHEID. VOORBEREIDINGSPROCEDURE. Verlening omgevingsvergunning. Bij een hernieuwde besluitvorming na vernietiging van het eerdere besluit, zonder dat afdeling 3.4 van de Awb opnieuw is toegepast, kunnen in beginsel geen gronden worden aangevoerd die al tegen het oorspronkelijke besluit aangevoerd hadden kunnen worden. Dit is anders als bijvoorbeeld het nieuwe besluit een partij in een nadeligere positie brengt ten opzichte van het oorspronkelijke besluit en die gronden daarover gaan. Verwijzing naar uitspraak ABRS van 17 juli 2024, [ECLI:NL:RVS:2024:2853](#) (r.o. 12). Het bestreden besluit is genomen na de uitspraak van 20 juni 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:2012](#), waarin toepassing is gegeven aan artikel 8:113, tweede lid, van de Awb. Vastgesteld wordt dat Natuur en Milieufederatie Utrecht (NMU) en Stichting Het Utrechts Landschap (Het Utrechts Landschap), geen beroep hebben ingesteld tegen het eerdere besluit. Niet in geschil is dat het college het nieuwe besluit niet heeft genomen binnen de termijn die is gegeven in de uitspraak van 20 juni 2018. Dit betekent echter niet dat het college alleen al daarom verplicht was de gehele procedure van afdeling 3.4 van de Awb opnieuw te doorlopen. Dat het college ervoor heeft gekozen om bij het nemen van het nieuwe besluit terug te vallen op de reeds gevoerde procedure, leidt niet tot het oordeel dat NMU en Het Utrechts Landschap ten opzichte van het eerdere besluit in een nadeligere positie zijn komen te verkeren. Gelet op het voorgaande valt niet in te zien dat het bestreden besluit hen in een nadeligere positie brengt, dan wel dat er gewijzigde feiten en omstandigheden zijn waardoor hen niet kan worden verweten dat zij niet eerder tegen de verlening van de omgevingsvergunning zijn opgekomen. Onder deze omstandigheden wordt geoordeeld dat hun beroep niet-ontvankelijk is.

JnB 2025, 511

ABRS, 07-05-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:2056](#)

college van burgemeester en wethouders van Den Haag, appellant sub 2.

Awb 8:72 lid 4

Huisvestingsverordening Den Haag 2019 (Hv 2019)

FINALE GESCHILBESLECHTING. Afwijzing vergunning voor omzetten zelfstandige in onzelfstandige woonruimte. I.c. heeft de rechtbank terecht en op goede gronden niet zelf in de zaak voorzien. Verwijzing naar uitspraken ABRS van 24-07-2019, [ECLI:NL:RVS:2019:2541](#), en 16-03-2016, [ECLI:NL:RVS:2016:683](#). De rechtbank heeft bij brief aan het college medegedeeld dat het verweerschrift per ongeluk niet aan het dossier is toegevoegd, waardoor de rechtbank uitspraak heeft gedaan zonder dit te betrekken. Ook als de rechtbank via het verweerschrift met betrekking tot de vergunningplicht had kunnen vaststellen wat de WOZ-waarde van de [locatie 2] was, was geen sprake van een situatie waarin alle consequenties overzien konden worden. Het college was, omdat de weigeringsgrond die hij aan de besluitvorming ten grondslag had gelegd -de gewijzigde beleidsregel- ondeugdelijk was, gehouden om met betrekking tot de weigeringsgronden zoals opgenomen in artikel 5:5 van de Hv 2019, alsnog een concrete, op de zaak toegespitste afweging in het kader van de heroverweging in bezwaar te maken. De rechtbank heeft de ruimte die daarbij bestaat, terecht aan het college gelaten. Verder heeft [appellant sub 1] zich onvoldoende kunnen uitlaten over de aanvullende weigeringsgronden in artikel 5:6, vierde versie van de Hv 2019, die ten tijde van de uitspraak van de rechtbank van toepassing was.

[Naar inhoudsopgave](#)

Wabo

Jurisprudentie Wabo-milieu:

- Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 28-04-2025, [ECLI:NL:RBZWB:2025:2554](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

Jurisprudentie Waterwet:

- MK Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 29-04-2025, [ECLI:NL:RBZWB:2025:2590](#);

- MK Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 29-04-2025,

[ECLI:NL:RBZWB:2025:2485](#)<http://deeplink.rechtspraak.nl/uitspraak?id=ECLI:NL:RVS:2025:1>;

- Rechtbank Den Haag, 13-03-2025, [ECLI:NL:RBDHA:2025:7355](#);

- Rechtbank Den Haag, 13-03-2025, [ECLI:NL:RBDHA:2025:7356](#);

- Rechtbank Den Haag, 13-03-2025, [ECLI:NL:RBDHA:2025:7357](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Werkloosheid

JnB 2025, 512

MK CRvB, 23-04-2025, [ECLI:NL:CRVB:2025:624](#)

Raad van bestuur van het Uvw.

Burgerlijk Wetboek 7:677, 7:678

Werkloosheidswet (WW) 24 lid 2 aanhef en onder a

WERKLOOSHEIDSWET. VERWIJTBAAR WERKLOOS. Het Uvw heeft terecht geconcludeerd dat aan de werkloosheid van appellant een dringende reden in de zin van artikel 7:678 van het BW ten grondslag ligt, en dat appellant ter zake een verwijt kan worden gemaakt. Er zijn geen aanwijzingen dat de werkloosheid appellant niet in overwegende mate kan worden verweten.

4.6.1. Met de rechtbank wordt geoordeeld dat het Uvw zich een eigen oordeel heeft gevormd over de vraag of appellant verwijtbaar werkloos is geworden. Het Uvw heeft zich daarbij gebaseerd op de in bezwaar door partijen overgelegde stukken, waaronder de beschikking van 29 juni 2021 van het gerechtshof. Appellant heeft de door het gerechtshof vastgestelde feiten, zoals weergegeven in overweging 4.8 van de beschikking van het gerechtshof, niet (voldoende) gemotiveerd betwist. Dit betekent dat het Uvw hiervan heeft kunnen uitgaan bij de beoordeling of aan de werkloosheid van appellant een dringende reden ten grondslag ligt. Appellant wordt niet gevolgd in zijn standpunt dat uit de beschikking van het gerechtshof blijkt dat hem alleen wordt verweten bij zijn leidinggevenden geen melding te hebben gemaakt van het pizza-incident. Het meest zwaarwegende verwijt dat appellant wordt gemaakt is zijn rol bij de gang van zaken rond het pizza-incident tijdens de nachtdienst. Het gerechtshof heeft duidelijk overwogen dat appellant, in onderlinge afstemming met collega's, een actieve en substantiële rol heeft gespeeld in het tijdens de nachtdienst in strijd met de regels faciliteren van de toegang van een onbekende derde voor het bezorgen van een pizza, waarbij de pizzadoos ongecontroleerd de PI is binnengebracht. Hierdoor heeft appellant (mede) een onveilige situatie laten ontstaan en laten voortbestaan ten aanzien van vlucht- en smokkelgevaar. Het Uvw heeft dit terecht aangemerkt als ernstige en verwijtbare gedragingen. Appellant wordt niet gevolgd in zijn standpunt dat het Uvw voorbij is gegaan aan de grond van appellant dat sprake was van een cultuur binnen de PI waarbij het opheffen van de sluisfunctie en het plaatsen van voorwerpen tussen de deuren tijdens de nachtdienst gebruikelijk was en werd gedoogd. Het Uvw heeft hierover in het bestreden besluit terecht overwogen dat, voor zover sprake zou zijn geweest van een dergelijke cultuur, dit niet afdoet aan de eigen verantwoordelijkheid van appellant om zich aan de geldende veiligheidsvoorschriften te houden. Daarbij wordt overwogen dat, voor zover deze gang van zaken wellicht tussen de collega's onderling vaker voorkwam, dit niet betekent dat werkgever hiervan op de hoogte was en dit gedoogde. Door zijn gedragingen tijdens de betreffende nachtdienst heeft appellant het in hem gestelde en noodzakelijke vertrouwen van werkgever in zijn integriteit geschaad. Dat appellant ruim vijftien jaar lang goed heeft gefunctioneerd, doet niet af aan de ernst van de gedragingen. Door zijn jarenlange ervaring en zijn functie als [naam functie] had appellant zich ervan bewust moeten zijn dat de gedragingen in strijd waren met de strenge veiligheidsregels en ontoelaatbaar waren, temeer omdat sprake is van een extra beveiligde PI. De gedragingen zijn appellant dan ook te verwijten. Verder is bij de beoordeling of sprake is van een dringende reden van belang dat appellant ter zitting bij de Raad heeft verklaard dat hij vanaf mei 2022 werkzaam is als zelfstandige met een eigen bedrijf, zodat niet is gebleken van voortdurende

werkloosheid vanwege de publiciteit rondom zijn ontslag of van anderszins onaanvaardbare financiële consequenties voor hem en zijn gezin.

4.6.2. Het gerechtshof heeft geoordeeld dat appellant verwijtbaar heeft gehandeld (dan wel nagelaten), zodanig dat van werkgever in redelijkheid niet kan worden gevergd de arbeidsovereenkomst te laten voortduren. In het kader van de beoordeling of aan appellant een transitievergoeding moet worden toegekend, heeft het gerechtshof geoordeeld dat – mede gelet op de groepsdynamiek tijdens de betreffende nacht – geen sprake is geweest van ernstig verwijtbaar handelen van appellant. Dit betekent echter niet dat van een dringende reden voor ontslag geen sprake is. Voor de vraag of een transitievergoeding moet worden toegekend, is van belang of sprake is van ernstig verwijtbaar handelen, en daarmee geldt, zoals ook de rechtbank heeft overwogen, een ander beoordelingskader.

4.7. Uit de overwegingen 4.5 tot en met 4.6.2 volgt dat het UvV terecht heeft geconcludeerd dat aan de werkloosheid van appellant een dringende reden in de zin van artikel 7:678 van het BW ten grondslag ligt, en dat appellant ter zake een verwijt kan worden gemaakt. Er zijn geen aanwijzingen dat de werkloosheid appellant niet in overwegende mate kan worden verweten. [...]

5. Uit de overwegingen 4.3 tot en met 4.7 volgt dat het hoger beroep niet slaagt. De aangevallen uitspraak zal worden bevestigd. Dit betekent dat het besluit om appellant per 10 maart 2022 geen WW-uitkering meer uit te betalen, in stand blijft.
[...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB 2025, 513

CRvB, 01-04-2025, [ECLI:NL:CRVB:2025:620](#)

dagelijks bestuur van Werkplein Drentse Aa.

Participatiewet (PW) 13 lid 1 aanhef en onder e, 16 lid 1

PARTICIPATIEWET. TE LANG VERBLIJF IN BUITENLAND. TERUGVORDERING. ZEER

DRINGENDE REDENEN. Appellant verkeerde in de periode waar het hier om gaat niet in een acute noodsituatie. Dat appellant Algerije door de coronapandemie en de daarmee samenhangende reisbeperkingen niet eerder kon verlaten is daarvoor niet toereikend.

Weliswaar verkeerde appellant daardoor in overmacht, waardoor hij niet eerder kon terugkeren naar Nederland, maar dit betekent niet dat hij zich in een acute noodsituatie bevond. De coronapandemie heeft voor appellant persoonlijk namelijk geen acute noodsituatie opgeleverd. Die was alleen de reden waarom hij niet eerder heeft kunnen terugkeren naar Nederland. Alleen al omdat uit de in de Franse taal opgestelde verklaring van de Franse arts niet kan worden afgeleid wat er met appellant aan de hand is, heeft appellant met die verklaring niet aannemelijk gemaakt dat door zijn hartklachten sprake was van een schrijnende situatie waarvan het evident is dat weigering van bijstand zonder meer onaanvaardbaar is. Daarnaast heeft appellant niet aannemelijk gemaakt dat hij in de periode waar het hier om gaat in behoeftige omstandigheden verkeerde die alleen met bijstandverlening waren te verhelpen. Uitsluiting van bijstand en de terugvordering blijven in stand.

JnB 2025, 514

CRvB, 08-04-2025, [ECLI:NL:CRVB:2025:643](#)

college van burgemeester en wethouders van Tilburg.

Participatiewet (PW) 13 lid 1, 16 lid 1

PARTICIPATIEWET. TE LANG VERBLIJF IN BUITENLAND. SCHENDING

INLICHTINGENVERPLICHTING. DRINGENDE REDENEN. Vaststaat dat sprake is van schending van de inlichtingenverplichting. Het college was daarom, behoudens de aanwezigheid van een dringende reden, in beginsel gehouden om tot terugvordering over te gaan. Dat appellant zich, zoals hij stelt, in een ernstige medische situatie bevond, is niet zo'n dringende reden. Daarbij neemt de Raad in aanmerking dat appellant reeds voor zijn vertrek een vliegticket heeft geboekt met als datum van vertrek 16 december 2020 en als datum van de terugreis 14 maart 2021. Hij wist dus op voorhand al dat hij langer dan toegestaan in Congo zou verblijven. Aangevallen uitspraak bevestigd.

JnB 2025, 515

CRvB, 01-04-2025, [ECLI:NL:CRVB:2025:618](#)

college van burgemeester en wethouders van Schouwen-Duiveland.

Participatiewet (PW) 58 lid 8

PARTICIPATIEWET. TE LANG VERBLIJF IN BUITENLAND. INLICHTINGENPLICHT.

DRINGENDE REDENEN. Het college heeft bij afweging van de betrokken belangen geen dringende redenen hoeven aannemen om geheel of gedeeltelijk van terugvordering af te zien.

4.5. Op grond van wat appellante naar voren heeft gebracht heeft het college bij afweging van de betrokken belangen geen dringende redenen hoeven aannemen om geheel of gedeeltelijk van terugvordering af te zien. Het besluit om niet (deels) van terugvordering af te zien getuigt niet van een onevenwichtige afweging van de daarbij betrokken belangen.

4.5.1. Allereerst is van belang dat de terugvordering niet is ontstaan of opgelopen door toedoen van het college, maar door schending van de inlichtingenverplichting door appellante. Appellante stelt dat haar toenmalige partner haar dwong om in het buitenland te verblijven. Zij heeft betoogd dat het te lange verblijf in het buitenland haar daarom niet te verwijten valt en dat het college dat had moeten laten meewegen. Dit betoog treft geen doel. Met haar stelling heeft appellante namelijk nog niet aannemelijk gemaakt dat de schending van de inlichtingenverplichting haar niet te verwijten valt. Niet gesteld of gebleken is dat appellante het college niet had kunnen informeren over deze situatie.

4.5.2. Verder leiden ook de door appellante gestelde financiële gevolgen van de terugvordering niet tot de conclusie dat het college tot een andere afweging van de betrokken belangen had moeten komen. Voor de financiële gevolgen van de terugvordering geldt namelijk dat appellante bij de invordering als schuldenaar de bescherming geniet van de regels over de beslagvrije voet die zijn neergelegd in de artikelen 475b tot en met 475e van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering. Bovendien is tijdens de zitting vastgesteld dat de vordering volledig is voldaan door inhouding van het verschuldigde bedrag op de bijstand en verrekening ervan met toegekende proceskostenveroordelingen. Niet is gebleken dat de terugvordering voor appellante tot financiële problemen heeft geleid.

4.5.3. De persoonlijke omstandigheden van appellante hoefden ook overigens voor het college geen aanleiding te zijn om geheel of gedeeltelijk af te zien van terugvordering. Appellante heeft duidelijk

haar problemen naar voren gebracht en deze zijn niet in geschil. Maar die problemen zijn niet ontstaan door de terugvordering en ook niet daardoor verergerd.

4.6. Appellante heeft dan ook in het licht van het in 4.4 vermelde uitgangspunt niet aannemelijk gemaakt dat de terugvordering voor haar onevenredig nadelige gevolgen heeft opgeleverd.

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

AVG

JnB 2025, 516

Rechtbank Overijssel, 02-05-2025, [ECLI:NL:RBOVE:2025:2742](#)

college van burgemeester en wethouders van Enschede, verweerder.

Algemene verordening gegevensbescherming (AVG) 15

AVG. Verzoek om inzage in de verwerking van persoonsgegevens in het kader van het Regionale Informatie- en Expertisecentrum (RIEC). I.c. heeft het college het begrip 'persoonsgegevens' te beperkt opgevat. Het college heeft immers enkel gezocht naar objectieve persoonsgegevens en daar een overzicht van verstrekt aan eiser. Daarmee wordt miskend dat ook subjectieve persoonsgegevens vallen onder het begrip 'persoonsgegevens' en op grond van de AVG verstrekt moeten worden aan de betrokkene. Onder subjectieve persoonsgegevens valt bovendien niet enkel indirecte informatie die op een bepaalde persoon kunnen wijzen, maar ook meningen en beoordelingen over een persoon die reeds met naam en toenaam (objectieve persoonsgegevens) is benoemd. Het college heeft onvoldoende onderzocht of er naast de objectieve persoonsgegevens ook sprake is van subjectieve persoonsgegevens van eiser in de systemen die het college (intern en in RIEC-verband) heeft doorzocht. Daarnaast is onvoldoende inzichtelijk gemaakt hoe het RIEC (persoons)gegevens verwerkt, welke documenten in het RIEC worden geproduceerd, en hoe deze stukken in RIEC-verband met betrokken convenantpartners worden gedeeld.

[Naar inhoudsopgave](#)

Nederlanderschap

JnB 2025, 517

MK ABRS, 07-05-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:2057](#)

de staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Rijkswet op het Nederlanderschap 8

Handleiding Rijkswet op het Nederlanderschap

NEDERLANDERSCHAP. De staatssecretaris heeft zich niet ten onrechte op het standpunt gesteld dat [wederpartij] de democratische rechtsorde afwijst en daarmee niet als voldoende ingeburgerd kan worden beschouwd, zodat hij het naturalisatieverzoek terecht heeft afgewezen.

Inleiding

1. [wederpartij] is geboren op [geboortedatum] 1971 en heeft de Somalische nationaliteit. Hij heeft een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd. De staatssecretaris heeft het naturalisatieverzoek afgewezen. Volgens hem kan [wederpartij] niet als voldoende ingeburgerd worden beschouwd in de zin van artikel 8, eerste lid, aanhef en onder d, van de Rijkswet op het Nederlanderschap (hierna: de RWN). Volgens de staatssecretaris wijst [wederpartij] de democratische rechtsorde af.

1.1. De staatssecretaris heeft hieraan ten grondslag gelegd een individueel ambtsbericht van de Militaire Inlichtingen- en Veiligheidsdienst (hierna: de MIVD) van 23 juni 2020, kenmerk DIS2020008042 (hierna: het individueel ambtsbericht). Daarin staat dat de MIVD uit betrouwbare bron informatie heeft ontvangen over [wederpartij]. Deze informatie komt van inbeslaggenomen apparaten van vermoedelijk aan Islamitische Staat in Irak en Syrië (hierna: IS) gelieerde strijders, IS-familieleden, en andere niet-combattanten die de laatste enclave van IS in de 'Middle Euphrates River Valley' rond februari 2019 zijn ontvlucht. Het telefoonnummer van [wederpartij] is aangetroffen op zeven van deze apparaten als contact en/of als deelnemer aan WhatsApp-groepen. In drie gevallen is het telefoonnummer ook opgeslagen op die apparaten met de voornaam van [wederpartij] als contactnaam. Van één WhatsApp-groep is ook bekend dat dit een aan IS gelieerde groep is. Op 5 december 2018 heeft [wederpartij] zich voor deze groep aangemeld door middel van een link. Op 1 maart 2019 heeft hij deze groep weer verlaten. De relatie van [wederpartij] met de eigenaren van deze zeven apparaten is onbekend. In het individueel ambtsbericht staat verder dat uit openbare bronnen blijkt dat [wederpartij] lid was van nog twee andere aan IS gelieerde WhatsApp-groepen. Deze informatie is bekend geworden door een hack van hackersgroep Ghost Hacker Squad op administrators van WhatsApp-groepen van IS met leden, rekruteerders en sympathisanten.

1.2. De staatssecretaris heeft naar aanleiding van het individueel ambtsbericht digitaal nader onderzoek verricht. Uit dit onderzoek is gebleken dat het telefoonnummer van [wederpartij] is gekoppeld aan een Facebook-account met de profielnaam [naam]. Dit account heeft een profielfoto van [wederpartij]. [wederpartij] heeft met dit account een Facebook-pagina "geliket" van de salafistische jihadistische terroristische organisatie Jabhat Fateh Al-Sham en ook een nieuwsgroep van IS. Uit dit onderzoek is verder gebleken dat [wederpartij] "bevriend" is met 22 personen die sympathieën hebben voor of strijders zijn voor terroristische strijdgroepen, waarvan bijna de helft voor IS. Deze pagina's en profielen bevatten beelden van onder meer vlaggen van IS en Al Nusra, gewapende strijd, strijders, lijken en een gedood persoon met daarbij de tekst 'Allauah Akbar'. Bij een laatste controle op 11 februari 2021 is gebleken dat het Facebook-account van [wederpartij] niet meer online is. [...]

5.4. Uit wat hiervoor is overwogen, volgt dat de rechtbank niet heeft onderkend dat de bevindingen in het individueel ambtsbericht en het nadere onderzoek in onderlinge samenhang moeten worden gezien, dat zowel actieve als meer passieve gedragingen ervan blijken kunnen geven dat een verzoeker onvoldoende is ingeburgerd en dat alle gedragingen van [wederpartij] samen het standpunt van de staatssecretaris kunnen dragen, ook omdat [wederpartij] geen overtuigende verklaring heeft gegeven voor zijn gedragingen. De staatssecretaris heeft zich dan ook niet ten onrechte op het standpunt gesteld dat [wederpartij] de democratische rechtsorde afwijst en daarmee niet als voldoende ingeburgerd kan worden beschouwd, zodat hij het naturalisatieverzoek terecht heeft afgewezen. De rechtbank heeft dan ook ten onrechte geoordeeld dat het besluit van 4 oktober 2021 in strijd is met het motiverings- en het zorgvuldigheidsbeginsel.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Asiel

JnB 2025, 518

MK ABRS, 07-05-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:1996](#)

minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000 28

ASIEL. De minister moet bij de beoordeling of slachtoffers van mensenhandel bij terugkeer naar Nigeria een reëel risico lopen op ernstige schade door represailles van mensenhandelaren, een risicoanalyse maken als bedoeld in de Country Guidance van Nigeria van 2021.

Beoordeling van grief 1 - moet de minister een risicoanalyse verrichten? [...]

4.1.1. [...] Partijen zijn het erover eens dat de minister, bij de beoordeling van de asielaanvragen van vreemdelingen die het slachtoffer zijn van Nigeriaanse mensenhandelaren, een risicoanalyse moet maken zoals is voorgeschreven in de Country Guidance Nigeria 2021, waarbij hij onder andere de beïnvloedende factoren betreft. De minister heeft op de zitting bij de Afdeling namelijk bevestigd dat hij zo'n risicoanalyse moet verrichten als hij het relaas over mensenhandel van een vreemdeling geloofwaardig acht en de vreemdeling stelt te vrezen voor represailles door mensenhandelaren. [...]

Beoordeling van grief 1 - de betekenis van het AA 2023 en de toelichting daarop [...]

4.2.2. Hoewel uit het AA 2023 en de toelichting daarop niet volgt dat alle slachtoffers van mensenhandel bij terugkeer naar Nigeria een risico lopen op represailles, zal de minister bij het maken van een risicoanalyse rekening moeten houden met de kennelijke risico's die slachtoffers van mensenhandelaren kunnen lopen bij terugkeer, wanneer zij hoge schulden hebben.

Beoordeling van grief 1 - bevat het besluit van 27 augustus 2021 een risicoanalyse?

4.3. De minister heeft zich op de zitting bij de Afdeling op het standpunt gesteld dat er impliciet een risicoanalyse is gemaakt bij de besluitvorming. Onderdeel van de risicoanalyse is volgens de minister de vraag of er recent contact is geweest tussen een vreemdeling en de mensenhandelaar en of de mensenhandelaar bedreigingen heeft geuit.

4.3.1. De Afdeling is van oordeel dat recente bedreigingen inderdaad relevant zijn bij de beoordeling of er een risico bestaat op represailles door de mensenhandelaar. Als er geen sprake is van recente bedreigingen, kan dat een indicatie zijn dat het minder waarschijnlijk is dat een vreemdeling nog in de belangstelling staat van de mensenhandelaar.

De Afdeling constateert echter dat de minister voor de motivering van zijn standpunt dat er geen reëel risico bestaat op ernstige schade door represailles van mensenhandelaren, in de besluitvorming uitsluitend heeft volstaan met de vaststelling dat appellant geen bewijs heeft overgelegd van de bedreigingen na haar ontsnapping en met het ongeloofwaardig achten van die bedreigingen.

Deze motivering, noch wat de minister later in de procedure heeft aangevoerd, volstaat als een risicoanalyse in de zin van de Country Guidance Nigeria 2021. De motivering gaat er bijvoorbeeld aan voorbij dat appellant zelf gevlucht is, in de ogen van de mensenhandelaar een geldschuld heeft van € 22.000 en dat zij een alleenstaande vrouw is. Hoewel de rechtbank terecht heeft geoordeeld dat de minister zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat de verklaringen van

appellant over de bedreigingen na haar ontsnapping ongeloofwaardig zijn, betekent dat op zichzelf niet dat de minister deugdelijk heeft gemotiveerd dat er geen reëel risico bestaat op ernstige schade door represailles van mensenhandelaren. Het oordeel dat zo'n risico niet aannemelijk is, enkel omdat er geen sprake is van aannemelijke recente bedreigingen, verhoudt zich niet tot de informatie uit de toelichting dat Nigeriaanse mensenhandelaren tot het uiterste gaan om hun investering terug te krijgen. Daarbij komt dat er verschillende redenen kunnen zijn waarom een vreemdeling in Nederland geen contact heeft met de mensenhandelaar. Op zichzelf volgt uit het ontbreken van dat contact niet zonder meer dat een vreemdeling bij terugkeer naar Nigeria niet zal worden gevonden door de mensenhandelaar of zijn of haar netwerk.

Conclusie over grief 1

4.4. Gelet op wat de Afdeling heeft overwogen onder 4.1 tot en met 4.3.1, heeft appellant terecht betoogd dat de rechtbank niet heeft onderkend dat het besluit van 27 augustus 2021 niet deugdelijk is gemotiveerd. De grief slaagt.

Bij deze uitspraak heeft de Afdeling bestuursrechtspraak een [persbericht](#) ("Minister moet beter motiveren waarom Nigeriaanse vrouw geen risico loopt op represailles van mensenhandelaar") uitgebracht.

JnB 2025, 519

MK ABRS, 07-05-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:2075](#)

minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000 83

ASIEL. De minister moet de actuele situatie in het UNRWA-werkgebied ook betrekken bij de beslissing op een asielaanvraag van staatloze Palestijnen die vrijwillig het UNRWA-werkgebied hebben verlaten. De minister mag zich niet beperken tot een beoordeling van de situatie zoals deze was op het moment dat zij het UNRWA-werkgebied hebben verlaten.

5.6. De Afdeling leidt uit het voorafgaande af dat de beoordeling of een betrokkene bescherming of bijstand wordt ontzegd dus niet beperkt blijft tot het tijdstip van vertrek uit het UNRWA-werkgebied, maar ook moet plaatsvinden op het tijdstip waarop de minister beslist op het verzoek om internationale bescherming en op het tijdstip waarop de rechter het beroep tegen een afwijzend besluit beoordeelt. Dat laatste volgt ook uit artikel 83 van de Vw 2000.

5.7. Het betoog van de minister dat zij alleen rekening hoeft te houden met omstandigheden van na het tijdstip van vertrek als een betrokkene het UNRWA-werkgebied om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil heeft moeten verlaten, slaagt niet. Uit de rechtspraak van het Hof volgt namelijk dat ook moet worden beoordeeld of na het tijdstip van vertrek de bescherming of bijstand van de UNRWA geacht moet worden opgehouden te zijn, omdat de situatie in het UNRWA-werkgebied is verslechterd om redenen die liggen buiten de invloed en onafhankelijk zijn van de wil van de betrokkene, vergelijk het arrest NB en AB, punt 57, en het arrest SN en LN, punt 75. Het rekening houden met een verslechterde situatie heeft alleen betekenis als de betrokkene het UNRWA-werkgebied vrijwillig heeft verlaten. Bij een gedwongen vertrek valt de betrokkene onder de insluitingsgrond en maakt het niet meer uit of de situatie verder is verslechterd.

5.8. Het betoog van de minister dat uit het arrest SN en LN volgt dat zowel op het tijdstip van vertrek uit het UNRWA-werkgebied, op het tijdstip dat de minister een besluit neemt op de asielaanvraag en op het tijdstip dat de rechter beslist op het beroep tegen het afwijzende asielbesluit, de bescherming of bijstand van de UNRWA moet zijn opgehouden, slaagt niet. Uit de tekst van de

punten 75 en 87 van het arrest SN en LN blijkt niet dat het om cumulatieve vereisten gaat en dat blijkt evenmin uit de Franse, Engelse en Duitse taalversie van die punten. Dat rekening moet worden gehouden met de vraag of de situatie is verslechterd na vertrek uit het UNRWA-werkgebied, impliceert ook dat het geen cumulatieve vereisten kunnen zijn.

5.9. De Afdeling leidt uit het voorgaande af dat een staatloze van Palestijnse afkomst ook onder de insluitingsgrond van artikel 1(D) kan vallen als hij weliswaar vrijwillig is vertrokken uit een UNRWA-werkgebied, maar uit een actuele beoordeling van het verzoek om internationale bescherming volgt dat de bescherming en bijstand van de UNRWA in het betreffende UNRWA-werkgebied op dat tijdstip is opgehouden wegens andere omstandigheden.

5.10. Gelet op het voorgaande is de Afdeling van oordeel dat de rechtbank terecht heeft overwogen dat aan het besluit van 9 maart 2023 een motiveringsgebrek en een zorgvuldigheidsgebrek kleeft. In dat kader heeft de rechtbank terecht overwogen dat de minister niet mocht volstaan met het standpunt dat betrokkene onder de uitsluitingsgrond van artikel 1(D) valt, omdat zij het werkgebied van de UNRWA vrijwillig heeft verlaten, omdat de minister ook had moeten beoordelen of - mede gelet op de door betrokkene overgelegde landeninformatie - de insluitingsgrond van artikel 1(D) op haar van toepassing is.

Bij deze uitspraak heeft de Afdeling bestuursrechtspraak een [persbericht](#) ("Minister moet actuele situatie in UNRWA-werkgebied betrekken bij beslissen op asielaanvraag") uitgebracht.

JnB 2025, 520

MK ABRS, 07-05-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:1999](#)

minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000 29, 30c, 31, 43a

VV 2000 3.45b

ASIEL. De minister mag de asielaanvragen van derdelanders met tijdelijke bescherming niet buiten behandeling stellen omdat zij niet hebben geantwoord op het door haar toegezonden vragenformulier. Dat volgens de minister het antwoord op de vraag of een vreemdeling asiel wenst essentieel is voor de behandeling van de asielaanvraag, betekent niet dat het een vraag is die gericht is op informatie over elementen ter staving van zijn aanvraag.

1.1. Deze uitspraak gaat over de buitenbehandelingstelling van asielaanvragen van derdelanders die tijdelijke bescherming hebben verkregen op grond van de Richtlijn Tijdelijke Bescherming. In deze uitspraak wordt onder derdelanders verstaan: personen die geen burger zijn van de Europese Unie en niet in het bezit zijn van de Oekraïense nationaliteit. De minister stuurt aan derdelanders die in Oekraïne in het bezit waren van een tijdelijke verblijfsvergunning en van wie de tijdelijke bescherming op grond van de Richtlijn Tijdelijke Bescherming zou eindigen, een brief en een vragenformulier met de vraag of zij hun asielprocedures willen doorzetten. Als een antwoord uitblijft, dan brengt de minister een voornemen uit tot buitenbehandelingstelling van de asielaanvraag. Ook biedt zij de derdelander nogmaals de gelegenheid het vragenformulier ingevuld terug te sturen. Als de derdelander daarop niet reageert, dan stelt de minister de asielaanvraag buiten behandeling op grond van artikel 30c, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 wegens het nalaten om te antwoorden op verzoeken om informatie te verstrekken die van wezenlijk belang is voor de asielaanvraag. Ook in deze zaak heeft de minister de asielaanvraag van betrokkene buiten behandeling gesteld. [...]

Wordt er een ongerechtvaardigd onderscheid gemaakt?

6. In de eerste grief klaagt de minister over het oordeel van de rechtbank dat er een deugdelijke motivering ontbreekt voor het door haar aangebrachte onderscheid in de behandeling van asielaanvragen van derdelanders die tijdelijke bescherming hebben en vreemdelingen die nooit verblijf hebben gehad op grond van de Richtlijn Tijdelijke Bescherming.

6.1. De minister betoogt terecht dat de rechtbank niet heeft onderkend dat het onderscheid gerechtvaardigd is. Zij wijst terecht op de omstandigheid dat de groep derdelanders uit Oekraïne niet in het bezit was van een asielgerelateerde verblijfsvergunning, maar daar veelal een tijdelijke verblijfsvergunning hadden om te werken of te studeren. De Afdeling is van oordeel dat de situatie van deze derdelanders hierdoor anders is dan die van andere vreemdelingen die een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend wegens de situatie in het land van herkomst. Derdelanders met een tijdelijk verblijfsrecht in Oekraïne hebben hun land van herkomst namelijk meestal niet verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging of het lopen van een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer. Bij betrokkene is in ieder geval niet gebleken dat hij zijn land van herkomst aanvankelijk om die reden heeft verlaten.

6.2. De minister heeft de klacht in de eerste grief terecht voorgedragen, maar de grief leidt - gelet op het oordeel van de Afdeling in de hiernavolgende overwegingen - niet tot vernietiging van de uitspraak van de rechtbank.

Mag de minister bij het uitblijven van reacties op het vragenformulier de asielaanvraag buiten behandeling stellen?

7. De minister klaagt in de tweede grief over het oordeel van de rechtbank dat de minister ten onrechte de asielaanvraag buiten behandeling heeft gesteld, omdat betrokkene heeft nagelaten te antwoorden op verzoeken om informatie die van wezenlijk belang zijn voor zijn aanvraag. De minister betoogt dat de rechtbank niet heeft onderkend dat met de vraag op het vragenformulier of betrokkene zijn asielprocedure wil doorzetten, zij naar informatie vraagt die van wezenlijk belang is in de zin van artikel 30c, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000.

7.1. In artikel 30c, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 staat dat de minister een asielaanvraag buiten behandeling kan stellen als een vreemdeling heeft nagelaten te antwoorden op verzoeken om informatie te verstrekken die van wezenlijk belang is voor zijn aanvraag. Deze bepaling is nader uitgewerkt in artikel 3.45b, eerste lid, van het VV 2000 dat bepaalt dat de minister een aanvraag buiten behandeling kan stellen als een vreemdeling twee keer heeft nagelaten te antwoorden op verzoeken om informatie te verstrekken over de elementen ter staving van zijn aanvraag, als bedoeld in artikel 31, tweede en derde lid, van de Vw 2000.

7.2. De Afdeling is van oordeel dat de minister het criterium 'informatie van wezenlijk belang voor de asielaanvraag' in artikel 30c, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 in artikel 3.45b, eerste lid, van het VV 2000 nader heeft gespecificeerd als 'elementen ter staving van de asielaanvraag'. Deze twee verschillende criteria kunnen niet zonder meer op dezelfde wijze worden uitgelegd. De uitleg van de minister op de zitting, dat met de woordkeuze in artikel 3.45b, eerste lid, van het VV 2000 niet is beoogd om de bevoegdheid in artikel 30c, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 te beperken, volgt de Afdeling niet. Er zijn geen aanknopingspunten voor dat precies dezelfde uitleg wordt beoogd, terwijl in artikel 3.45b, eerste lid, van het VV 2000 een ander criterium wordt geformuleerd. De Afdeling is daarom met de rechtbank van oordeel dat de minister met de uitwerking van artikel 30c, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 in artikel 3.45b, eerste lid, van het VV 2000 een asielaanvraag alleen buiten behandeling kan stellen als een vreemdeling heeft nagelaten te antwoorden op verzoeken om informatie te verstrekken over de elementen ter staving van zijn aanvraag.

7.3. Anders dan de minister betoogt, heeft de rechtbank daarnaast terecht overwogen dat de minister met de vraag in het tweede onderdeel van het vragenformulier, met het kopje "Option to continue asylum preparation", niet vraagt naar elementen ter staving van de aanvraag. De minister vraagt namelijk alleen of een vreemdeling zijn asielaanvraag wil doorzetten en of hij uitgenodigd wil worden voor een gehoor. Dat volgens de minister het antwoord op de vraag of een vreemdeling asiel wenst essentieel is voor de behandeling van de asielaanvraag, betekent niet dat het een vraag is die gericht is op informatie over elementen ter staving van zijn aanvraag. Daarmee vraagt de minister namelijk niet naar feiten en omstandigheden die een grond voor asielverlening kunnen opleveren. De Afdeling wijst op artikel 4, tweede lid, van de Kwalificatierichtlijn, waaruit volgt dat relevante elementen voor een asielaanvraag alle verklaringen en documentatie van een vreemdeling over zijn achtergrond en die van relevante familieleden, zijn leeftijd, identiteit, nationaliteit(en), land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere asielaanvragen, reisroutes, reisdocumenten en zijn asielmotieven zijn. De Afdeling overweegt dat ook de vragen in het eerste onderdeel met het kopje "Your personal details" en het derde onderdeel met het kopje "Preparation for processing asylum application" geen verplichte vragen over de elementen ter staving van de aanvraag bevatten. Daarbij acht de Afdeling van belang dat de minister ter zitting heeft toegelicht dat de vragen in het derde onderdeel zijn bedoeld om het verdere verloop van de asielprocedure efficiënt in te richten, waardoor deze vragen alleen praktisch van aard zijn. Dat in het derde onderdeel een vraag is opgenomen over de asielmotieven kan niet tot een ander oordeel leiden, omdat dit een onverplichte vraag is. Het niet beantwoorden daarvan mag alleen al daarom geen gevolgen hebben. Artikel 3.45b, eerste lid, van het VV 2000 staat onder deze omstandigheden in de weg aan het door de minister buiten behandeling stellen van asielaanvragen van derdelanders als zij geen antwoord geven op het hen toegezonden vragenformulier.

7.4. De tweede grief slaagt niet.

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB 2025, 521

HvJEU (Vijfde kamer), 08-05-2025, [ECLI:EU:C:2025:326](#)

Zimir.

Richtlijn 2013/32/EU 4 lid 1, 31 lid 3

PROCEDURERICHTLIJN. Verlenging beslistermijn. De moeilijkheid om de procedure voor de behandeling van verzoeken om internationale bescherming binnen de termijn van zes maanden af te ronden, kan niet voortvloeien uit andere omstandigheden dan het grote aantal tegelijk ingediende verzoeken.

1) Artikel 31, lid 3, derde alinea, onder b), van richtlijn 2013/32/EU [Procedurerichtlijn] moet aldus worden uitgelegd dat de in die bepaling bedoelde termijn van zes maanden voor de behandeling van verzoeken om internationale bescherming door de beslissingsautoriteit met negen maanden kan worden verlengd wanneer het aantal verzoeken in een kort tijdsbestek aanzienlijk toeneemt ten opzichte van het in de betrokken lidstaat gebruikelijke en voorzienbare patroon, hetgeen een situatie die wordt gekenmerkt door een geleidelijke toename van het aantal verzoeken over een lange periode uitsluit.

2) Artikel 31, lid 3, derde alinea, onder b), van richtlijn 2013/32, gelezen in samenhang met artikel 4, lid 1, van deze richtlijn, moet aldus worden uitgelegd dat de moeilijkheid, in de praktijk, om de procedure voor de behandeling van verzoeken om internationale bescherming binnen de termijn van zes maanden af te ronden, niet kan voortvloeien uit andere omstandigheden dan het grote aantal tegelijk ingediende verzoeken, zoals een reeds bestaande aanzienlijke hoeveelheid niet-behandelde verzoeken of het gebrek aan personeel bij de beslissingsautoriteit.

Bij dit arrest heeft de Afdeling bestuursrechtspraak een [persbericht](#) uitgebracht.

JnB 2025, 522

HvJEU (Derde kamer), 30-04-2025, [ECLI:EU:C:2025:292](#)

Galte.

Richtlijn 2011/95/EU 12 lid 2 b

KWALIFICATIERICHTLIJN. Plegen van een ernstig niet-politiek misdrijf buiten het land van toevlucht alvorens als vluchteling te worden toegelaten. Rekening houden met het feit dat de straf is uitgezeten bij onderzoek grond voor uitsluiting vluchtelingenstatus.

Artikel 12, lid 2, onder b), van richtlijn 2011/95/EU [Kwalificatierichtlijn], gelezen in het licht van artikel 18 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, moet aldus worden uitgelegd dat bij het onderzoek van de vraag of de daden van een persoon die om internationale bescherming verzoekt en die voor het overige voldoet aan de criteria voor toekenning van de vluchtelingenstatus, vallen onder de in artikel 12, lid 2, onder b), van die richtlijn vastgestelde grond voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus, de autoriteiten en in voorkomend geval de bevoegde rechterlijke instanties van de betrokken lidstaat rekening moeten houden met het feit dat die persoon de straf die hem is opgelegd wegens zijn daden, heeft uitgezeten, doch zonder dat deze omstandigheid op zichzelf verhindert dat die persoon krachtens die bepaling van de vluchtelingenstatus wordt uitgesloten.

[Naar inhoudsopgave](#)